

እናት ወልዳላች

እውነትም፣ «እናት ወልዳላች» ያሰኛል። ሰው ተወዳድሮ ሲያሸንፍ ወይም ደግሞ ፈታኝ ሁኔታን በሚያረካ ሁኔታ አልፎ ለድል ሲበቃ ከላይ በትምህርተ ጥቅስ ያሰፈርኩትን መጨረሻው ላይ ቃለ አጋኖ አክለን እንናገረዋለን። ለእውነት መቆም ሁልጊዜ ዋጋ ያስከፍላል። እስከ መጨረሻው መቆም ደግሞ በአብዛኛው ሕይወትን እስከ ማጣት ያደርሳል። ሐሰትን ተናግሮ ሰው ሕይወቱን ለማትረፍ ሲችል፣ ከሐቅ ውጭ ላይናገር ለራሱ ቃል ገብቶ አንገቱን ለሰይፍ ሊሰጥ የወሰነው ነቢይ ታሪክ «እናት ወልዳላች» የሚያስብል ነው።

የዚህ ነቢይ ታሪክ በመጽሐፈ ነገሥት ቀዳማዊ ምዕራፍ 22 ውስጥ ተዘግቧል። አራት መቶ ነቢያት የሐሰት ትንቢትን ተናገሩ፤ መለከት እየነፋ ድልን አወጁ፤ «ሁሉ ነገር ይከናወናል» አያሉ፤ «ጅብ በበላበት ይጮሃል» እንደሚባለው የዳቦ ትንቢት አጉረፋ። ነገር ግን፣ የተናገሩት ሁሉ በንጉሡ ልብ ውስጥ ጠብ አላለምና እውነትን የሚናገር ሌላ ነቢይ ፈለገ። የተጠራው ነቢይ እውነትን ያለ ሽፍጥ የሚናገር ነበር። ንጉሥ ደግሞ ልቡን ሳያዘጋጅ ሰማውና ልቡ ራደ። ነቢዩን ይጠራው ዘንድ የተላከው መልእክተኛም ቢሆን የነቢዩን ልብ ለማምታታት አራት መቶው ነቢያት ያሉትን ነገረው። ነቢዩ ግን እግዚአብሔር የተናገረውን ብቻ ተናገረ፤ ነገሩ ሁሉ እንደማይከናወን ለንጉሥ አረዳው። «እውነትን ተናግሮ የመሸበት ማደር» እንደሚባለው፣ ስለ ተናገረው እውነት በወጎኒ ተጣለ። ትንቢቱ ግን ወዲያውኑ ተፈጸመ። ለነፍሱ የራራ ሥጋን የገደለ፣ አምላኩን እንጂ ሆዱን ያልታዘዘ፣ የነገሥታት ክብርና ባለጸገነት ከእውነት ያፈነግጥ ዘንድ ያልደለለው ነቢይ ነውና «እውነትም እናት ወልዳላች» ያስብለዋል።

አሁን አሁን በእኛ ዘመን ነቢያት በዝተዋል፤ እንዲያው በነቢብ፣ «ይሆንልሃል፤ ይከናወናል» አያሉ ይፎክራሉ። የእኛም ጆሮ እውነትን እየነገሩ ጆሮአችንን ከሚያሳክኩን አንደበተ - ጉልዳፋ አገልጋዮች ይልቅ፣ በጣፋጭ ቃል እየደለሉ፣ በጥርሳቸው እየሸነገሉ፣ የዕለት በጀታቸውን ከእኛ እየወሰዱ ለሚያታልሉን ክፍት ነው። እንደ ጠንቋይ ነቢያትን ጓሯቸው ሰርቪስ ቤት ውስጥ

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን እናስብ። ስንት «ነቢይ ነን» ባዮች ሕይወታችንን አረንቋ ከትተው ተሰወሩ? እኛስ ሽንገላን ለምን ፈለግን? እውነትን እያወቅን በይሉኝታ ለምን ተገዛን? ከመንደር ነቢያት ራሳችንን ጠብቀንና በእግዚአብሔር ቃላት ተመሥርተን የዘመነኞቹን ነቢያት ዛቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን መንፈስ እናዳምጥ። ወንድማችን ጳውሎስ እንዳለ፡ « . . . ትንቢትን አትናቁ፤ ሁሉን ፈትኑ መልካሙንም ያዙ» (1ኛ ተሰ. 5:19-21)። በትንቢት ስጦታም ሆነ በቃል የምናገለግል ደግሞ እውነት በመናገራችን የመከራ እንጀራ እንድንሰላ፤ የመከራ ውኃ እንድንጠጣ ቢፈረድብንም፤ ከተገለጠልን እውነት ፈቀቅ ሳንል እስከ ሞት ድረስ የታመንን አገልጋዮች እንሁን።

«ተንጋልለው ቢተፉ . . . »

አዲስ አበባ ሙዚየም ውስጥ አንድ ፎቶ ግራፍ አለ። በፀዓ ምኒልክ ዘመን ይመስለኛል፤ አንድ ወጣት መድኃኒት ቤት ሂደ ለመድኃኒቱ ዋጋ ከዝናሩ መሃል ጥይት መዝዞ ሲከፍል ያሳያል። መድኃኒት፤ ጊዜው ካላለፈ፤ በትክክል ከታዘዘልንና እንደሚገባ ከተመረተ፤ ሥጋዊ ፈውስን ያመጣል። መድኃኒት ለመግዛት ሐኪሞች ጽፈው የሚሰጡን ወረቀት አለ። ይህንን የመድኃኒት ማዘዣ ወረቀት ይዘን ወደ ፋርማሲ ስንሄድ፤ መድኃኒት ሽጮቹ፤ አስቸጋሪውን የሐኪም ጽሑፍ አንብበው፤ የተባለውን መድኃኒት ይሸጡልናል። ይሄ ሁሉ የሚሆነው ታመን በሽተኛ መሆናችንን አውቀን ወደ ሐኪም ሄደን ሲታዘዝልን ነው። ነገር ግን፤ «ታሞ ከመማቀቅ አስቀድሞ መጠንቀቅ» የሚለውን መርሕ ተግባራዊ የምናደርግ ከሆነ፤ የተወሰኑ የበሽታ ዓይነቶችን መንሥዔ ስለምናርቅ፤ ሐኪም ቤት በየጊዜው አንመለለስም። ንጽሕናን በመጠበቅ እነ አሜሪካ፤ ጥሬ ሥጋ ባለመብላት ደግሞ እነ ኮሶን መራቅ እንችላለን።

መጽሐፍ ቅዱስም ተመሳሳይ የሆነ እውነትን ያስተምራል። ሐዋርያው ቅዱስ ዮሐንስ ሲናገር፤ «ልጆቼ ሆይ፤ ኃጢአትን እንዳታደርጉ ይህን እጽፍላችኋለሁ።» ይላል (1ኛ ዮሐ. 2:1)። ሐዋርያው እንደ መከረን፤ ኃጢአትን ያለማድረግ ይመረጣል። ምክንያቱም አንደኛ፤ በምንሠራው ኃጢአት ራሳችንን እንዳንጉዳ ይጠብቀናል። «ተንጋልለው ቢተፉ፤ ተመልሶ ካፍ» እንደሚባለው፤ ኃጢአትም ሠራውን ይጉዳዋል። ሁለተኛ፤ በምንሠራው ኃጢአት ሌሎች እናሳዝናለን፤ እንጉዳቸዋለን። በሦስተኛ ደረጃ ደግሞ፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያቀያይመናል። ብንጠነቀቅ ግን ከጸጸት እንተርፋለን።

ሆኖም ግን፤ ሳይጠነቀቁ ዳጥ የሚላቸው ሰዎች በዚያው ተንሸራትተው በወደቁበት እንዳይቀሩ፤ አንሠራርተው ለአዲስ ኑሮ እንዲዘጋጁ ሐዋርያው የሚከተለውን ከላይ ካነበብነው ቀጥሎ አስፍሯል፤

«ማንም ኃጢአትን ቢያደርግ ከአብ ዘንድ ጠበቃ አለን እርሱም ጸድቅ የሆነ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። እርሱም የኃጢአታችን ማስተሰሪያ ነው፤ ለኃጢአታችንም ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ለዓለሙ ሁሉ ኃጢአት እንጂ»

(1ኛ ዮሐ. 2:1-2)።

እኛም እስቲ ይህን ቃል በልባችን ሰውረን፤ ሕይወታችንን በመፈተሽ መንጸት ካለብን ነገር በጌታ በኢየሱስ ደም ታጥባን፤ ዳግም ላለመውደቅ እንትጋ።

መዝሙር:- ኑሮ ከጌታ ከኢየሱስ ጋራ፤

በሽለቆ ቢሆን በተራራ፤

እመቺ ነው፤ ደስ ያለኛል፤

እርካታን ይሰጣል።

ቅብብሎሽ

የማራቶን ሯጭ፣ ቱርቦ ቱም፣ አሽንፎ ሲመጣ የአበባ ጉንጉን ይዘን ከአየር ማረፊያ ተቀበልነው። ከዓመታት በኋላ ግን ሳይቀናው ቀርቶ፣ ሽንፈቱን ታቅፎ ሲመጣ ተሳለቅንዋል። እርሱ ብቻ ሳይሆን ከዚህ በፊት በተለያዩ ውድድሮች ባለ ድል ያነበሩ አብዛኛዎቹ ጉልበታቸው ዝሎ፣ ኃይላቸው ተዳክሞ የቀድሞውን መድገም በማይችሉበት ሁኔታ ውስጥ አሉ። ስማቸውንና ሥራቸውን የሚያስታውሱት ጥቂት ኢትዮጵያውያን ብቻ ናቸው። የጊዜ ርዝመት ገዢ የነበረውን ዝናቸውን አድበስብሶታል። እንክብካቤም ሲደረግላቸው አይታይም።

የዚህ ዓይነቱ ችግር በክርስቲያኑ ኅብረተሰብም ውስጥ ይታያል። በብዙ መከራ፣ የወንጌልን እውነት ተሸክመው፣ ለእኛ ያደረሱልንን አርበኞች ተመሳሳይ ነገር እያደረግንባቸው ነው። «በአዲስ መገለጥ» ረግጠናቸው የራሳችንን ልናቆም እየተጋን ነው። ወደ ፊት መዘርጋቱ ባይከፋም፣ እነርሱን ማጣጣላችን፣ ምክርና ባርኮታቸውን መናቁ አስግቶኛል። የቀደምቶቹም ደግሞ ወጣቱን ማመን አቅቷቸው ኃላፊነት ለማስተላለፍ ፍርሃት ይዟቸዋል። ተተኪው ትውልድ ኃላፊነት እንዲቀበል ማድረግ የነገን ሥራ ማቅለልና እግዚአብሔር በእኛ የጀመረውን መልካም ሥራ እንዲቀጥል መንገድ መጥረግ ነው። ካልሆነ ግን መጨረሻው ትውልድ እኛ ያቆምነውን ንደ፣ ሌላ መሠረት መጣል ይችላል። እኛ ስናልፍ ሁሉ በእጁ ነው፣ ወዳሻው ሊጠመዝዘውና ሊያስኬደው ሥልጣን አለው።»

ለነገሩ፣ «ማን ነሽ ባለ ሳምንት?» ነውና ጨዋታው፣ ተተኪውም ትውልድ የእኛ ዕጣ ፋንታ ይደርስዋል። የሚሻለውና የሚመረጠው የጀመርነውንና ብዙ ዋጋ የከፈልንበትን የወንጌል እውነት የሚቀጥል ትውልድን ማዘጋጀት ነው። ወጣቱ ክሱን አቁሞ፣ በሞራልና በግርግር ስመነዳት ጋብ ብሎ መንገዱን ከሩቅ ቢቃኝ፣ ልምድ ካላቸው አገልጋዮች ምክርንና በረከት ቢቀበል . . .፤ ነጥቆ ከመሮጥና መንገድ ላይ ተወለካክፎ በፍልስፍና የተለወሰ ድካም ያጠላበት ኑሮ ከሚገፋ፣ ከበሳል አገልጋዮች በሕይወት የሚገለጥ ጉልበት ያለው የድል ኑሮ ቢለማመድ ይሻለዋል። ቀደምቶቹም

«ያለ እኛ ማን አለ!» የሚለውን ትምክህት ጥለው የጉልበታቸው ምሥጢር ለሆነው ለእግዚአብሔር ጸጋ ክብርን በመስጠት ወጣቱን ከተኩተው ቢያሳድጉት ጥሩ ነው።

የአገልጋይ ውጤታማነት የሚመዘነው ከራሱ የተሻለ ምትክ ሲያፈራ ነው። ነገር ግን፤ «ለምን ደረሰብኝ፤ ለምንስ ከእኔ ተሻለ? ገና ልጅ ነው አልበሰለም፤ ለመብሰልና አገልግሎት ለመረከብ የግድ በእኔ ዓይነት ልምምድ ማለፍ አለበት።» ማለት የለበትም። ተከባብረን፤ ተፈቃቅረን፤ እንዳችን ለሌላችን ቃትተን፤ እጅ ለእጅ ተያይዘን ስለ ወንጌል እንጋደል። በመሃላችን ጠብን መዝራት አቁመን፤ ንቀትና ስድብን፤ ንቅዘትንና ምሬትን አስወግደን ለእግዚአብሔር ኖረን እንለፍ። የቀደሙትን እናክብር፤ ተተኪውን እንመን፤ በዚህም ጌታ ከፍ ብሎ ይታይ።

«ለበጎ ነው. . . »

ብዙ ሰዎች ከተኙበት የአለማመን እንቅልፍ በድንገት ባንነው እውነት ሲበራላቸውና ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ሲቀላቀሉ፤ ከችግር ሁሉ ነፃ የሚወጡ ይመስላቸዋል። ስለዚህም መሃል መንገድ ላይ ሳንካ የሚሆን ተግዳሮት እምነታቸውን ሲፈትነው፤ በለለለ ድምፅ ሲቃቸውን እያሰሙ፤ በነፍስ ውጪ ነፍስ ግቢ ውጥረት ይቃትታሉ። ምንም እንኳን ከሞት ፍርሃትና ከኃጢአት ባርነት ነፃ ብንወጣም፤ ሌሎች ችግሮች አይገኙምና ማለት አይደለም።

ሐዋርያትም ሆኑ ቀደምት ክርስቲያን አባቶች በመከራ ውስጥ አልፈዋል። አሳዛኝ ነገሮች ገጥመዋቸዋል፤ ተሠቃይተዋል። በስደት ማቅቀዋል፤ በመገፋት ተቅበዝብዘዋል። እስራት የዕለት ስንቃቸው ሆኖ፤ ክፋት በላያቸው ላይ ነግሦ፤ መወገር ክብራቸው ሆኖ ተንገላትተዋል። ያዕቆብ ተሠውቷል፤ ጳውሎስም እንደ ተሰየረ ታሪክ ይመስክራል። በምድር ላይ የሕይወቱ ማብቂያ አፋፍ ላይ ሆኖ ከሮም አሥር ቤት ውስጥ የልቡን ሙጣጭ አራግፎ ጠቃሚ ምክሮችን ለፊልጵስዩስ ሰዎች ጽፎላቸዋል። የነፍሱን ጭማቂ እንጥፍጣፊ በፊደል ተራ ደርድሮ ከመንፈሳዊው ዓለም የተገለጠለትንና በሕይወቱ የኖረውን ምሥጢር በእምቅ ቃላት ያዘንበላቸዋል (ፊልጵ. 1:1)።

የፍቅር ሰላምታውን ካቀረበ በኋላ ቅዱሳን ከቀደሳቸው ከመንፈስ ቅዱስ የተነሣ የተለየ ኑሮን መኖር እንዳለባቸው ይመክራቸዋል። ይቀጥልና እንደ ተቀደሱ እግዚአብሔርን የሚያስደስት ሕይወት እንዲኖሩ አበረታቶ ወደ ራሱ ሁኔታ ዘወር ይላል። እርሱ ራሱ በመከራ ውስጥ እንዳለ ይገልጽና ክርስቲያን ሁሉ ስለ ክርስቶስ ነቀፌታ እንደሚመጣበት ማወቅ አለበት ይላል (ፊልጵ. 1:25-29)። ካላወቅን ግን፤ ፈታኝ በመጣ ጊዜ የእግዚአብሔርን ፍቅር መጠራጠር እንጀምራለን።

እንዲያውም ከጳውሎስ አሥር በስተጀርባ የእግዚአብሔር መልካም አሳብ ነበረ። በዚህ መሃል ግራ የሚያጋባ ንግግር ይናገራል። ከሕይወትና ከሞት የትኛውን መምረጥ እንዳለበት እንደ

ተቸገረ ያስታውቅበታል። ታሥሯል... ፍጻሜውም ምን እንደ ሆነ እርግጠኛ አይደለም። ነገር ግን ይህ ሁኔታው ከእግዚአብሔር ቁጥጥር ውጭ አልነበረም። ጳውሎስም ደግሞ ይህንን ያውቃል። ቃሉ የሚለው እንዲህ ነው፡-

«እግዚአብሔርን ለሚወዱት እንዳሳቡም ለተጠፋት ነገር ሁሉ ለበጎ እንደሚደረግ እናውቃለን።» (ሮሜ 8:28)

በነገር ሁሉ እግዚአብሔር ክብርን ይሻል። ሁኔታዎች በሕይወታችን ሲተረግመሱና ችግር እንደ አረም ሲወርረን፣ ሰዎች በእኛ ሕይወት የሚሆነውን ያያሉና

- እግዚአብሔርን እናሳይ፤

- እግዚአብሔር ለመልካም እንደሚለውጠው እናስተውል።

ናፍቆት

ቤቱ አርጅቷል። መሠረት ተጥሎ ከተገነባበት ጊዜ ጀምሮ ሁሉን እንደ አመጣጡ ሲያስተናግድ ኖሯል። ዛሬ ግን ወደ አንድ ጉኑ አጋድሏል። በጭቃ የተሸፈኑ የጥድ ፍልጦች «ዛሬም ጉልበታም ነን» እያሉ ቢፎክሩም፣ ፀሐይ እንዳጣ ተክል ማጉንበስ ግን ዕጣቸው ሆነ። ኪኪ ተወልዳ ያደገቸው በዚህ ቤት ውስጥ ነው። ትምህርቷን እንደ ጨረሰች ወደ ምሥራቁ ዓለም ተጉዛ ሁለት ዲግሪዎችን ያዘች። ከሰባት ዓመት ቆይታ በኋላ እትብቷ ወደ ተቀበረበት ምድር እንደምትመለስ ስትናገር፣ እናቷ በደስታ ፈነደቀች። ያቺ ቀን እንደ ወላድ፣ ቤተ ዘመድ አንድ ሁለት እያለ የሚናፍቋት ዕለት ሆነች። ቤቱ መታደስ ጀመረ። አዲስ ቀለም ተቀባና ውስጡ ተቀየረ፣ ግቢው ጸዳ። ከመምጣቷ አንድ ሁለት ሳምንት በፊት አንዱ ጥግ ላይ ግድግዳው ሰንጠቅ አለ። እናትየዋ በጣም ተቻኩላ እንደገና አስጠገነችው። ልጇ ስትመጣ በቤቱ ውስጥ አንድም ጉዶሎ እንዳይታይ ሽር ጉዳ ተጧጧ።

የምትወዳት ልጇ ስለምትመጣ እንዲህ ከተጋችው እናት ሕይወት የምንማረው ነገር አለ። የምንወደውና የምናፈቅረው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በማይታወቅ ሰዓት ድንገት እንደሚመጣ ቃል ገብቶልናል። ከሄደበት (ከዐረገበት) ቅጽበት ጀምሮ በማናቸውም ጊዜ እንደሚመለስ ተናግሯል። ይህንን እንወድዳለን የምንል ሁላችን የእርሱን ምጽአት ስንጠባበቅ ራሳችንን ዕለት ዕለት እያነጻን ከኃጢአት ስንጥቅጥቅ ራሳችንን ጠብቀን በትጋት መኖር አለብን። ለዚህ ነው ጴጥሮስ ሲናገር እንዲህ ያለው፡-

«ይህ ሁሉ እንዲህ የሚቀጥል ከሆነ፣ የእግዚአብሔርን ቀን መምጣት እየጠበቃችሁና እያስቸኩላችሁ፣ በቅዱስ ኑሮ እግዚአብሔርን በመምሰል እንደ ምን ልትሆኑ ይገባችኋል?»

(2ኛ ጴጥ. 3:11)።

5 ÷ 4 = አንድ ብር ከስሙኒ

አራቱ የሂሳብ መደቦች መደመር፣ መቀነስ፣ ማባዛትና ማካፈል ናቸው የሚለው የሂሳብ አስተማሪያችንን ድምፅ ዛሬም አልረሳሁትም። ዛሬ ቁጥርን የምጠቀምበት ዕቃ ስገዛ፣ ደመወዝ ስቀበልና የማነብበውን መጽሐፍ ገጽ ለማውጣት ብቻ ቢሆንም፣ ማባዛትና ማካፈሉን ግን አልረሳሁም። አንዳንዶች ሰው ቁጥራ ቁጥር ነገር ይሆነዋል፣ ቋንቋ አጥና ሲባል ደግሞ ሞትን ይመርጣል። የቋንቋ ተማሪ ደግሞ ባለ አለብላቢት ምላሱ ሂሳብ አንገሽግሾት ቁጥር ሲያይ ይበረግጋል። አንዱ እኅቴም ሂሳብ አትወድም። አንድ ቀን ታላቅ ወንድሟ «500 ሲካፈል ለአራት» ሲላት፣ «አላውቅም» አለችው። በቁጣም በማባባልም ቢሞክር ስላልቀናው በምትወደው ነገር መጣባት። «አምስት ብር ሲካፈል ለአራት» ሲላት፣ ጊዜ ሳትፈጅ በቅጽበት፣ «ብር ከስሙኒ» ብላ መለሰች።

ሰው በሚወደው ነገር ሲመጡበት ጆሮው ይሰማል፣ ልቦናውም ያስተውላል። ሳዖል አህያ ጠፍቶበት ሲፈልግ ሳለ እግዚአብሔር ለተሻለ ነገር ሲጠራው ልቡ በሌላ ነገር በመያዙ ምክንያት ትኩረት ባይለጥም፣ እግዚአብሔር አስቀድሞ የጠፉት አህዮቹን መገኘት ሲያበስርለት ቀጣዩን መልእክት ለመስማት ተዘጋጀ (1ኛ ሳሙ. 9:27-10:8)።

በአሁኑ ዘመንም ልባችንን የሚያሸፍን፣ የምንሮጥለት ብዙ ነገር በመኖሩ እግዚአብሔር ለእኛ ከሚያሰማን የበረከት ጥሪ ጋር እንተላለፋለን። እግዚአብሔር ግን እጅግ ስለሚወድደን የምንሮጥለትን ነገር ከፊታችን ገለል ሲያደርገው፣ አማራጭ ስለሌለን ዓይናችንን ወደ ጌታ እናሻቅባለን። እግዚአብሔር ነገሮችን ሁሉ የሚሰጠን እንዲቆጣጠሩን ሳይሆን፣ በድኅነት ተፈትነን እንዳንጠፋ ደግሞም ልጆቹ ስለሆንን ነው። ልባችንን ሲሻ ግን ልባችን የቆመለትን ነገር ይደብቅብናል።

ለመሆኑ ወገኖቹ፣ በዚህ ዘመን ከጌታ በልጦ ናላችንን ያናወዘው፣ ሌት በሕልማችን፣ ቀን በኅሊናችንና የምናየው፣ ሳናውቀው ጌታን አስረስቶ ጥሪያችንን አድበስብሶ፣ በዋል ፈሰሰ ያደረገን ምን ይሆን? እግዚአብሔር ሰጥቶ ከሚነሳን፣ በአግባቡ

ብናስተናግደውስ? ጌታ መመለክን ይሻል። ቀናተኛ አምላክ ነውና
ከእርሱ በላይ አስበልጠን የምንወደውን ነገር ይሰውራል። በዘመን
መጨረሻ የምንቀረው እኛና ጌታ ብቻ ለብቻ በመሆኑ፤
የምንፎጥለትን ነገር ከጌታ እንዳናስበልጥ እንጠንቀቅ። የምንለፋለት
ሁሉ ምድር ላይ የሚቀር እንዳይሆን ከኢዮብ ሕይወት እንማር፡-

«ራቁቴን ከእናቴ ማኅፀን ወጥቻለሁ፤ ራቁቴንም ወደዚያ
እመለሳለሁ . . . » (ኢዮብ 1:21)።

«ትልቅ መርከብ»

ታይታኒክ ፊልምን ያየና ታሪኳን የሰማ መርከቧ ትሰጥማለች ብሎ አይገምትም። ነገር ግን ከበረዶ ዐለት ጋር ተላትማ ለሁለት ተሰነጠቀችና በውስጧ የነበሩትም አብዛኛዎቹ ሰዎች አለቁ። ባለፈው ደግሞ መስከረም 1 ቀን 1994 ዓ.ም (September 11, 2001)፣ ሁለት አውሮፕላኖች የአሜሪካንን ሰማዮች ሰንጥቀው ሁለቱን መንትያ ፎቆች ደረማምሰዋቸው አለፉ። በአደጋው ፎቆች ተደረመሱ፣ ቤቶች ፈራረሱ፣ ሬሳ አንዱ በአንዱ ላይ ተደራረበ።

ከላይ የዘረዘርኳቸው ሁሉ፣ የአደጋን አስከፊነት ይገልጣሉ። አደጋን ለማድረስ የግድ ስምብ አለያም አውሮፕላን አያስፈልገም። ያጠፋናል ብለን የማናስባቸው ነገሮች እንኳ ሊጎዱን ይችላሉ። እንደ ቀላል የምናያቸው ነገሮች የኋላ ኋላ ጥፋትን ይዘው ብቅ ሲሉ እንበረግጋለን። መርከብ ትልቅ ነው፣ ሲያሻው ላይ ላይ አውሮፕላን ያሳርፋል፣ ብዙ ሰዎችንና ዕቃዎችን ያጓጉዛል። ታዲያ ይህንን መርከብ ለማስመጥ ትንሽ ቀዳዳ ይበቃል። እዚህ ግባ የማትባል ትንሽ ቀዳዳ ትልቅን መርከብ ታሰጥመዋለች።

ምንም ያህል የገነነ መንፈሳዊነት ውስጥ ብዝሆን፣ ጥቃቅን የሚመስሉ ነገር ግን በጌታ ያለንን ትምክህትና ሕይወት የሚባረቡሩ ነገሮች ይኖራሉ። ንጉሥ ሰሎሞን የጥበብ ሁሉ ጌታ በሆነበት ምድር፣ በአመንዝራነት ተነድፎ ሕይወቱ እንደ ጨው እየሟሟ ሲያልቅ ፍጻሜው ያለማማሩን የእግዚአብሔር ቃል ምስክር ነው። ጌታ የገንዘብ ሚኒስቴር አድርጉት የነበረው የአስቆሮቱ ይሁዳ አንዳንዴ ከከረጢት እየጨለፈ ይወስዳት የነበረችው ገንዘብ የዘላለሙን ሕይወት በ30 ብር እንደ ሸጠው መዋጮ ሆናለች። የጳውሎስ አጋር የነበረው ዴማስ የኋላ ኋላ ይህንን ዓለም ወድዶ በልቡ የሸፈተውና እንከን ከማይገኝለት የክርስቶስ ፍቅር ያፈገፈገው እንዲሁ ሳያውቀው ኃጢአት ውስጡን እንደ ምስጥ ቦርቡሮት አይመስላችሁም?

ሞኝ ካልሆነ በቀር ጎማ እንደ ተነፈሰበት እያየ መኪናውን የሚያሽከረክር ሾፌር የለም፤ ጎሚሰታን ሳይጎበኝ ከከተማ ርቆ እንደማይሄድ፣ ክርስቲያንም «የተነፈሰ» ሕይወትን ይዞ በንስሐ

ሳይታጠብና ሕይወቱን እንደገና በመንፈስ ቅዱስ ሳያሳድስ ወደ ፊት መጓዙ ኪሣራ ነው። ይህንን በተግባር ሳያውሉ በቸልታ ማለፍ ጨስ ሳያጨሉ ማር የመቁረጥ፣ ዋና ሳይችሉ ጣናን በዋና ለሚቋረጥ መሞከር ወይም በአባብ መጫወት ነው። ለዚህ ነው መጽሐፈ ምሳሌ እንዲህ ሲል የሚመክረን፤ «አላዋቂዎችን ከጥበብ መራቅ ይገድላቸዋልና፤ ለነፎችንም ቸልተኛ መሆን ያጠፋቸዋልና» (ምሳሌ 1:32)።

ቀዳዳን ለመድፈን አንታክት። ንስሐ መግባት አይሰልቸን፤ ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ አናመንታ፤ በአዲስ ሕይወት ለመኖር አንፍራ። እግዚአብሔርም ይረዳናል። «ሰነፍ በኃጢአት ያፈዛል፤» (ምሳሌ 14:9) የሚለው እውነት በእኛ ላይ እንዳይፈጸም እግዚአብሔርን በፍቅር እንፍራ።

እርጥብ ሲሚንቶ

ልጅየው እሳት የላሰ የጊታር ተጫዋች ነው። አባትየው ደግሞ ብርቱ የጸሎት ሰው ናቸው። ከአባትየው ጋር በአንድ ድርጅት ውስጥ ተቀጥረን እንሠራለን። ከልጁ ጋር ደግሞ በእገልግሎት ላይ እንገናኛለን። እንደ ቀን ለወጣቶች ትምህርት ለማስተማር ተዘጋጅቼ ስሄድ ከልጅየው ጋር ተገናኘንና የወጣትነትን ነገር ስናወራ አንድ ነገር ጣል አደረገ፤ «ወጣት ማለት እርጥብ ሲሚንቶ ነው» አለኝ። ማን ይህንን እንደ ነገረው አልነገረኝም። ነገር ግን አባትየው እንደ ጸሎቱ በግንብ ሥራም የተዋጣላቸው ናቸው። ትንሿን አባባሉን ደጋግሜ አውጠነጠንኳት፤ አሰላስልኳትም። እውነት አይደለም እንዴ ወገኖቼ! ሲሚንቶ ብቻውን በውኃ ከተቦካ በኋላ በእርጥብነቱ ያሻንን ቅርጽና መልክ ልናስይዘው እንችላለን። ከደረቀ በኋላ ግን ያስቸግራል። ወጣትነትም በጊዜው መልክ ካላስያዙት በተቦካበት ደርቆ ወይ ደግሞ ተጣምሞ ለመቃናት ያስቸግራል።

ክርስትናም ከዚህ እውነት የሚጋራው ነገር አለ። ሰው ጌታ ኢየሱስን የግሉ ካደረገ በኋላ በእርጥብነቱ መሠረታዊ የሆኑትን የክርስትና አንኳር እውነቶች አውቆ በዕለታዊ ኑሮው የክርስቶስ ኢየሱስን ክብር በመግለጥ ለመኖር ይችላል። ነገር ግን አንዳንዶቻችን የመጽሐፍ ቅዱስን ታሪክ በመሸምደድ ‘ደብል’ እየመታን፤ አንዳንዶቻችን እየዘለልን በመሄዳችን በክርስትና ሕይወታችን በአንድ ወቅት ማደግ አቁመን ትችትና ነቀፌታ አብዝተናል። ክርስትናን በራሳችን ብያኔ ሰጥተነው፤ «ይሄስ ከሆነ ሁሉን አውቁዋለሁና ከእኔ በላይ ላሳር» ብለናል።

የእግዚአብሔርን ቃል ከማንበብ ይልቅ ጋዜጦችን እንመርጣለን፤ ከመጸለይ ይልቅ ቴሌቪዥንና ሬዲዮ ወይም ሬድዮ ማዳመጥ በልጦብናል። ገና ከልጅነታችን ጀምረን የጸሎትን ጥቅም፤ የእግዚአብሔር ቃልን ስንቅነት አዋህደን ጌታ ያስተማረንን ደግሞ በሕይወት መግለጥን ብናበዛ፤ በእርጥብነታችን ጥሩ መሠረት በኖረን። ሰው እንዴት የድሮ ኑሮውን እያሰበ የዛሬ ኑሮውን ይኮንናል። ለምንስ ከድሮው ከመጀመሪያው የልጅነት ዘመን በተሻለ መንፈሳዊነት እንኖርም? ያኔ ብዙ ሳናውቅ ለጌታ ከኖርን፤ ዛሬማ በእውቀት አድገን ሳለ ለምን የልጅነት ኑሮን እንናፍቃለን? የያኔው

ጌታ ባለማውቃችን ወራት ታግሦ ወደዚህ ካደረሰን፤ ያንኑ መንፈስ ቅዱስ እንደገና በመማጠን ለምን የሕይወት መታደስን አንጠይቅም? ተጣምመን አድገን፤ መንፈሳዊ መስሎ፤ ግን ባልሆነ ሕይወት የምንኖር፤ ጌታ ፈልጦም ቢሆን እንደ ገና አፍርሶ እንዲተክለን ለምን በቅን ልቦና አንጠይቀውም?

አሳዳጁ ሳውልን ጌታ ከተገናኘው በኋላ ሐናንያ እጁን ሲጭንበት እንደ ቅርፊት ያለ ነገር ከዓይኑ ወደቀ፤ ተጠመቀ፤ እየበረታም ሄደ (የሐዋ. 9:17-22)። በመንፈስም እየተመራ ሕይወትንና አገልግሎትን ጀምሮ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት አገልግሎቱንና የምድር ሕይወቱን ፈጸመ። ጸሎት አውቃለሁ፤ ስብከቱን ለእኔ ተወው አላለም። ቀድመው ካመኑት ሥር ሆኖ ዕለት ዕለት በሚገርም መገለጥ ውስጥ እያደገ ጌታን አስከበረ።

እኛስ? አያስፈልጉም ብለን የዘለልናቸው መንፈሳዊ እውነታዎች ሕይወታችንን ምን ያህል ጎዱት? ተፈልጠን ከመሠራት በፈቃዳችን የገነባነውን የራሳችንን የሥጋዊነት «አርማታ» አፍርሰን ጌታ እንደ አዲስ እንዲሠራንና እንዲጠቀምብን እንለምነው። «... ብልህ ግን አካሄዱን ይመለከታል» (ምሳሌ 14:15)።

አንጐሉን መረመሩት

ሰውየው ዐመፀኛ ነው፤ ለማንም የማይመለስ ነፍስ ገዳይ። ፊቱን ሲያዩት ገራገር ቢጤ ይመስላል፤ ልቡ ግን ሽምቀኛ፤ አንደበቱ ሽንጋይ፤ ዓይኖቹም አታላዮች ናቸው። ወዳጅ መስሎ ቀርቦ፤ በቀልድ ጨዋታ አሳቦ ሕይወታቸውን የቀጠፋቸው ሰዎች ቁጥር ብዛት በእርግጠኝነት ባይታወቅም፤ ፖሊስ ቆፍሮ ያወጣው ሬሣ ቁጥር ግን 32 ደርሷል። በኋላ ላይ ዳኛው የፍርድ ውሳኔ አሳልፈው በሞት እንዲቀጣ በየኑበት። የብያኔውን አፈጻጸም ደግሞ ፖሊስ አስተናገደው። ከዚያም ይህ ሰው እንዲህ አረመኔ የሆነበትን ምክንያት ለማወቅ ከሞተ በኋላ ሐኪሞች ወስደው አንጐሉን መረመሩት፤ ግን ከጤነኛው ሰው አንጐል ጋር የሚታይ ልዩነት አላገኙም።

ያቅማቸውን ያህል መሞከራቸው ባይከፋም፤ የዚህ ሁሉ ክፋት ምሥጢር ግን ግልጽ ነው። ክርስቲያንም ሆነን እንኳ ውስጣችንን እየዘወረ ለጋጢአትና ለጥፋት የሚቀስቅስን ነገር ይታወቃል። መፍትሔውን ከመፈለግ ይልቅ እንዲያው በደፈናው ችግራችንን ደብቀን መኖራችን እንጂ። ከሕፃን እስከ አዋቂ ድረስ በቀንና በሌሊት የሚኖሩት ኑሮ መች ከክፋት ተለይቶ ያውቃል? ይሄ ሁሉ ጣጣ የመጣውስ በፊተኛው አዳም አይደል! እርሱ ተወካዮችን ነበር። ሚስቱ ሔዋንና ባለቤቷ አዳም የለኮሱት እሳት ይሄው እንዳይደን ይኖራል። ሔዋንስ ተሳስታ ነው፤ አዳም ግን አውቆ ከሚስቱ አልለይም፤ ባወጣ ያውጣኝ ብሎ የተባበራት ይመስላል? ለመሆኑ ሔዋን ወድቃ አዳም ባይበላ ኖሮ ምን ይሆን ነበር?

የሰው ልብ ሲፈልገውና ሲያሻው መናጢ ይሆናል። በዚህ ምንጩ ፊተኛው አዳም ከነሚስቱ የሠራው ሥራ ሲሆን፤ በሚወለደው ሕፃን ሕይወት ውስጥ ተደብቆ መገለጫ ዘመኑን ይጠብቃል። አጋጣሚውን ሲያገኝም ዘልቆ ይወጣል። ዘማሪው እንዳለው፤ የሰው ልብ ክፋት ጠሊቅ ነው። ግን እኮ በኋለኛው አዳም መዋጀት ይችላል። ይህንን ምንጭ ማድረቅ የሚቻለው ለባለቤቱ እጅ በመስጠት ነው። ነገር ግን ድነናል በምንል አማኞች ያለውን ትግል የተገነዘበው ጳውሎስ መንፈስ በሥጋ ሥጋም በመንፈስ ላይ ሊሠለጥን እንደሚወድ አስተምሮናል። ዕለት ዕለት

ግን የሥጋን መሻት በመስቀልና ለጌታ ለመኖር በመጨከን ድል ልናደርገው እንችላለን። እንዲያው መመኘት የት ያደርስናል ብላችሁ ነው? ውኃ በሌለበት መርከብ መጠበቅ ወይም ላም ባልዋለበት ኩባት ለቀማ ይሆናል። ለማያምኑ ሰዎች የክፋት ፈረስ ያደረጋቸውን የኃጢአት ዘር ለማምከን ደግሞ የሚችለውን ጌታ አውቀን እያለን ዝምታ ለምን ዋጠን? እስኪ የሚከተሉትን ምንባቦችና ጥያቄዎች አንጠበን፤ ራሳችንን እንይ። «ሰው እንዲያይ እግዚአብሔር አያይምና. . . ሰው ፊትን ያያል፤ እግዚአብሔር ግን ልብን ያያል» (1ኛ ሳሙ. 16:7)።

1. አንዳንዴ ግን ለምን ክፉ አሳብ አስባለሁ?
2. በውስጤ የማስባቸው፣ ነገር ግን ለሰው ልነግራቸው የማልችላቸው፣ እንደ እግዚአብሔር ቃል ያልሆኑ አሳቦች ምን ምን ናቸው?
3. ሰው የማያያቸውን፣ ነገር ግን የምታገልባቸውን፣ ነገሮች እንዴት መቅረፍ እችላለሁ?
4. ከዚህ ኃጢአት ለማምለጥ ዛሬና በዚህ ሳምንት ምን ላድርግ?

«በኃጢአት የተገኘ መዝገብ ጥቅም የለውም»

(ምሳሌ 10:2)

«ከተዋጣለት ሰው ጀርባ ምንጊዜም አንድ ሴት አለች» ይባላል። የሴቶች አጋርነት በአብዛኛው በአደባባይ የተገለጠ ባይሆንም፣ የተሳካላቸው መሪዎች የጀርባ አጥንት መሆናቸው ግን የማይታበል ሐቅ ነው። እንዲሁም ደግሞ ከእያንዳንዱ ሀብት ጀርባ የተደበቀ ነገር አለ» ይላሉ። ሰው በባሕርይው ባለው ነገር አይረካም። የለመነውን ሲያገኝ ይረከስበትና ሌላ ይመኛል፣ ያንኑ ሊቀበል ደግሞ አሁንም ሌላ ፍለጋ ይንጠራራል።

እርካታ-ቢስነቱ አያደር ወደ ላቀ ስግብግብነት ይመራዋል። ሁሉን ነገር ተረጋግቶ ከጌታ ጠይቆ ከመቀበል ይልቅ፣ ሌሎች አቋራጭ መንገዶችን ይመርጣል። ቀስ በቀስም በኃጢአት ባሕር እየሰጠመ፣ ፈሪሐ እግዚአብሔር እየጠፋ ይሄዳል። የጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ በሕይወታችን መንገሡ ይዘነጋና፣ የመንፈስ ቅዱስ ወቀሳ ቸል ይባላል። በረራው ከሌሎች ጋር እኩል ሆኖ ወይም በልጦ ለመታየት ይሆናል። ይህንን ሁሉ በዙሪያችን ያሉ ሰዎች ላያውቁ ይችላሉ፣ ቢያውቁም ዝምታ ይውጣቸዋል። እግዚአብሔር ግን ሁሉን ነገር ግልጥልጥ ባለ መልኩ ያያል፣ ከእርሱ የተደበቀ ወይም ሊሸሸግ የሚችል ምንም ነገር የለም። ስለሆነም ከፈቃዱ ውጭ ሆነን በማይገባ መንገድ የሰበሰብነው መዝገብ (ሀብት) ሁሉ ትርፉ ርካታ-ቢስነትና የኅሊና ዕረፍት ማጣት ከመሆኑም በተጨማሪ፣ ሕይወታችንን የሚያመነምኑ ይሆናሉ። ለዚህ ነው በመጽሐፈ ምሳሌ 10:2 ላይ፣ «በኃጢአት የተገኘ መዝገብ ጥቅም የለውም. . .» ተብሎ የተጻፈልን። ይህንን ሲል በማጭበርበር በተገኘ መዝገብ የሚጠቀም የለም ማለቱ ሳይሆን፣ በእርሱ ከምናገኘው ጥቅም በላይ በእርሱ ምክንያት ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ቅጣት ይበልጣልና ነው። ለጊዜው ጠቃሚ ቢመስልም እንኳ የኋላ ኋላ ጉዳት ማስከተሉ አይቀሬ ነው።

እግዚአብሔርን ከመፍራት ጋር ያለ ጥቂት ነገር በኃጢአት ከተገኘ መዝገብ የተሻለ ነውና፣ ቆም ብለን ሕይወታችንን እንይ። ሰው አያይም ብለን በድብቅ የምናደርገውን አቁመን ከጌታ ብቻ እንቀበል። በማጭበርበር የሰበሰቡትን ሳይበሉ፣ ያጠራቀሙትን

ሳይጠቀሙበት ያንቀላፉ አዕላፋት ናቸው። ሁሉን ሰብስበው ርካታ ያጡ፤ እንጠቀምበት ብለው በኃጢአት ያከማቹት ደስታ ቢስ አድርገዋቸው በኅሊና ወቀላ ዘወትር የሚኖሩ ለቁጥር ያዳግታሉ። ጥቂቱን ነገር በታማኝነት የምናስተናግድ ከሆነ፤ ሌላውንም ሁሉ እንደሚገባ የማናከናውንበት ምክንያት አይኖርም። እስኪ ዛሬ የሚከተሉትን ጥያቄዎች ራሳችንን እንጠይቅ፡-

1. በሕይወታችን በጽድቅ አገኘን የምንላቸው ነገሮች ምን ምን ናቸው?
2. በኃጢአት ያገኘናቸው፤ ነገር ግን ንስሐ የገባንባቸው፤ ነገሮች ምን ምን ናቸው?
3. በኃጢአት ያገኘናቸውን ስታስቡ ምን ይሰማችኋል?
4. ያለን ሁሉ አንድ ቀን ምድር ላይ እንደሚቀር አስባችሁ ታውቃላችሁን?
5. ዳግመኛ በኃጢአት ሀብት እንዳትሰበስቡ ምን ብታደርጉ ይሻላችኋል?

እስኪ ጊዜ ወስዳችሁ ጸልዩ።

መዝሙር፡- በአንተው እጅ ወድቄ ማልቀስ ይሻለኛል፤

ከፈርዖን ጮማ ይልቅ ለእኔ መናህ ይጥመኛል።

«ደፍሮ የሚገሥጽ ግን ሰላምን ያደርጋል»

(ምሳሌ 10:10)

አብሮ አደጌ ነው። በልጅነቱ ጭምት ነበረ። ሱቅ ተልኮ ቶሎ ሳይመለስ ቀርቶ ቢዘገይ እናቱ በጥፊ ታልሰዋለች። እርሱም ቢሆን ይህንን ስለሚያውቅ እንደ ወፍ በርሮ፣ የተተፋ ምራቅ ሳይደርቅ ይመለሳል። ልጅነቱ አልፎ ጉርምስና ቢጤ ጀማመረውና ሽሚዙን አጽድቶ ወጣ ገባ ማለት ጀመረ። ከዓመታት በኋላ ጫት እንጀራው፣ ሲጋራ ትንፋሹ፣ መጠጥ ደግሞ ውኃው ሆነ። እናቱ ይህን ሁሉ ጉድ አታውቅም። እርሱ ደግሞ «ብልጠት» ጨምሮ እናቱን አያታለለ በውድቅት ሌሊት ቡና ቤት ሲያስስ ያድራል። ይህንን ተግባሩን ያቆም ዘንድ የወንድምነቱን መከርከት፣ እርሱ ግን ለጊዜው ደልሎኝ እኔንም ሊያሞኘኝ ሞከረ። እናቱን የጦር ያህል ይፈራታል። ያኔ ደፍሬ ብናገረው ኖሮ፣ ወይ ደግሞ ለእናቱ ብናገር ኖሮ ምናልባት በፍርሃትም እንኳ ቢሆን ያቆም ነበር ብዬ አስባለሁ። የእኔና የሌሎች የሚያውቁት ሰዎች ዝምታ ልጁን የባለ አያበላሽው ሄደ። የለየለት ሰካራም ሆነ። መቼም ሰው በሕይወት እስካለ ድረስ ተስፋ ባይቆርጥም፣ አሁንም ያለበት ሁኔታ ግን እንዲያው እንደ ወትሮው ነው። ታዲያ ይህንን ልጅ ባየሁት ቁጥር የሚሰማኝ ስሜት፣ «ደፍሬ ብገሥጸው ኖሮ እዚህ ባልደረሰ፣ ለዚህ ሁሉ ተጠያቂው እኔም ነኝ» የሚል ነው።

እውነት ሰዎችን ወረት ባልተላበሰ ፍቅር የምንወዳቸው ከሆነ፣ ከሳቱበት እንዲመለሱ እንንገራቸው። ዝምታችን ስንቶችን ያማረ ሕይወት እንዳይኖሩ አድርጎ ይሆን? እንደ ጨቅጫቃ እንታይ ይሆናል፤ ሲያዩን «ደግሞ መጣ» ይሉን ይሆናል። ነገር ግን የእግዚአብሔር ቃል «ደፍሮ የሚገሥጽ ግን ሰላምን ያደርጋል» (ምሳሌ 10:10) ይላልና፣ የፍቅር ግሣዜን ለምንወዳቸው ለቤተሰቦቻችን፣ ለጓደኞቻችን፣ ለወገኖቻችንና ለሰው ዘር በጥቅሉ እንናገር። አንድ መኪና አንድን ሰው ሊገጨው ሲመጣ እያየን ዝም እንላለንን?

«ልጅን በሚሄድበት መንገድ ምራው፤ በሽመገለም ጊዜ ከእርሱ ፈቀቅ አይልም፡፡»

(ምሳሌ 22:6)

ለአሥራ ሁለት ዓመታት በማስተማር መጋቢት ተሰማርቻለሁ፡፡ በዚህ ሕፃናትና ወጣቶች ፊት ለፊት ተቀምጠው የማስተምራቸውን ሲከታተሉ አይቻለሁ፡፡ ከልጆች ባሕርይ በጣም የምወድላቸው የመምህራቸውን ቃል ማክበራቸውን ነው፡፡ መምህሩ ድንገት የተሳሳተ ነገር ቢያስተምርም፤ ልጆቹ ካመኑበት ከገሊናቸው ለመፋቅ ረጅም ጊዜ ይፈጃል፡፡ የሚነገራቸውን ሁሉ የማመን ዝንባሌያቸው ከፍ ያለ ነው፡፡ ልጆቹ ያልተጻፈበት ነጭ ወረቀትን ይመስላሉ፡፡ ላያቸው ላይ የተጻፈውን ነገር አትመው ያቆያሉ፡፡ ከትናንት ወዲያ የበላሁትን ምግብና ያወራሁትን ወሬ አላስታውስም፤ ነገር ግን የዛሬ ስንትና ስንት ዓመት ሊጠይቀን የመጣው ዘመዳችን የልብስና የጫማ ዓይነትና ቀለም ግን ትዝ ይለናል፡፡ እናንተም ለማስታወስ ብትሞክሩ በሕይወታችሁ ውስጥ የእኔ ዓይነት አጋጣሚ አይጠፋም፡፡

ልጅ በሥርዓት እስካሳደጉት ድረስ ወላጆቹን ያከብራል፡፡ ለልጁ ወላጆቹ ሁሉን አዋቂ፤ ከሁሉ በላይ፤ ከሁሉ ጀግና . . . ናቸው፡፡ ስለዚህም ነው ልጆቻችን እኛን መስማት በሚችሉበትና ገሊናቸው በሌላ ነገር ከመያዙ በፊት ወደ ፊት ሊጓዙ ያለበትን መንገድ እንድንመራቸው የእግዚአብሔር ቃል ያዝዛል፡፡ ዛሬ ዛሬ እኮ የብዙ ወላጆች ጭንቀት ልጆቻቸው እነርሱ እንደ ፈለጉት ያለመሆናቸው ነው፡፡ ልጆች ዛሬ የወላጆቻቸው ሳይሆኑ የመምህራቸውና የትምህርት ቤት አቻ ጓደኞቻቸው ውጤቶች ሆነዋል፡፡ ወላጅ ከልጁ ጋር የሚያሳልፈው ጊዜ በሳምንት ከዐሥር ሰዓት ከበለጠ በጣሙን ታድሏል እላለሁ፡፡ ከሰኞ እስከ አርብ፤ ከጧት እስከ ማታ ትምህርት ቤት ናቸው፡፡ ማታ ከሥራ ስንመለስ እነርሱ ራት በልተው ተኝተዋል፡፡ ጧት ደግሞ ትምህርት ቤት ይሄዳሉ፡፡ ቅዳሜና እሁድ ደግሞ እኛም ዘመድ ምናምንና ሌሎች ቀጠሮዎችን ስናስተናግድ፤ እነርሱ ውሏቸው ቴሌቪዥን ፊት ለፊት ነው፡፡ ስለዚህ ልጆቻችን የእኛ የሆኑት ስለምናበላቸውና ስለምናለብላቸው እንጂ በሌላው

በሌላው የቅርብ ሩቅ ነን። ለልጆች ትክክለኛውን መንገድ የመምራቱ ሥራ የቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን በመጀመሪያ የወላጆች ነው። ለዚህ ነው የእግዚአብሔር ቃል በመጽሐፈ ምሳሌ ላይ ልጆችን በሚሄዱበት መንገድ በመምራት በቀሪ ዘመናቸው ከእግዚአብሔር ጉዳና ፈቀቅ እንዳይሉ እንድናስተምር የሚያዝዘን። ልጆች የሌላችሁ ላጤዎች እንኳን ብትሆኑ ነገና ከነገ ወዲያ አይቀርላችሁምና በጊዜ አስቡበት። በልጅ ተባርካችሁ በሌሎች ነገሮች የምትባክኑ ደግሞ፣ ቆም ብላችሁ ጌታ በእናንተ ላይ ያስቀመጠውን አደራ በትጋት እንድትፈጽሙ ራሳችሁን አዘጋጁ። እስኪ የሚከተሉትን ጥያቄዎች ለራሳችሁ መልሱ።

1. ለልጆቻችሁ በሳምንት ለስንት ሰዓት ትጸልያላችሁ?
2. ምን ያህል ሰዓታት ጊዜ ለጥታችኋቸው ታጫውቷቸዋላችሁ?
3. ስለ እግዚአብሔር ፍቅርና ምሕረት፣ እንዲሁም ስለ ቃሉ ምን ያህል ጊዜ ወስዳችሁ ታነጋግሯቸዋላችሁ?

ጉበዝ፣ ውጭ ውጭ ስንል፣ የውጭ አጥር ስንገነባ፣ ቤታችን ፈርሶ እንዳይጠብቀን በማስተዋል ብንጓዝስ?

አቤልና ቃየን

(ዘፍጥ. 4:1-18)

«ቃየል» በተሰኘ ድራማ ላይ፤ «ሁሉም ሰው ክፋትን እዚህ ዓለም ተማራት እንጂ አብሮአት አልተወለደም» የሚል ንግግር ሰምቻለሁ። ልጄ ሲወለድ የስሜት ሕዋሳቶቹና ሌሎችም የአካል ክፍሎቹ ጤነኛ ሆነው እስከ ተገኙ ድረስ በአካባቢው የሚነገረውን ቋንቋ አውቆ ይናገራል። ልጄ ሲያድግ ክፋትን በአካባቢው ስለ ተመለከተ ያንኑ እንደ ጤነኛ አሳብ ወስዶ በተግባር ያውለዋል። ማንም ሰው በአዳም ምክንያት በውርስ የመጣውንና በትንሹም በትልቁም የሰው ዘር ልቦና ውስጥ ያለውን የኃጢአት መዘውር በክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ የመጣውን ነፃ የደገነነት ስጦታ በመቀበል መዘውሩን ይሸረዋል። ነገር ግን እንደ አዲስ የተወለደው አማኝ የሚያድግበት አካባቢ ሥጋዊነት ያየለበት ከሆነ፤ እርሱም አድጎ፤ አድጎ ፍጻሜው አብረውት ያሉት ሰዎች ዓይነት ሕይወት ይሆናል። የአፄ ቴዎድሮስ ታሪክ ጸሐፊ የነበረው ዘነበ ኢትዮጵያዊ የተባለ ሰው፤ «መጽሐፈ ጨዋታ ሥጋዊ ወመንፈሳዊ» በሚለው መጽሐፍ እንዲህ ሲል ጽፏል፤ «መርፌ የሰውን ቀዳዳ ለመድፈን ትተጋለች፤ የራሷ ቀዳዳ ግን አይታያትም።»

አቤልን በነፍሰ ገዳይነት ፈርጀን፤ ፈርዖንን ደግሞ እንደ አረመኔ ቆጥረን፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን የሰቀሉትን አይሁድ ልቦና እንደ ሌላቸው እየሰበክን፤ እኛም ደግሞ መልኩን በቀየረ የግድያ ተግባር ከተሰማራን፤ ልዩነታችን ምንድን ነው? ሰውን እንደ ሰውነቱ ተቀብለን በእግዚአብሔር ቤት አድጎ ከእኛ በተሻለ መንፈሳዊነት ላይ ሲገኝ ልንደሰት ሲገባን፤ በተቃራኒው ውስጣችን ከበገን፤ ልባችን መዋጀቱ አጠያያቂ ይሆናል። ተዋጅቷል ብንልም እንኳን፤ ተመልሶ ውሻ ወደ ትፋቱ እንደሚመለስ ወደ ኃጢአት መንደር ያለመግባታችንን መፈተሽ አለብን። ኢያሱ ለሙሴ ቀንቶ ሰዎች በመንደር ትንቢት ይናገራሉ ብሎ ለሙሴ በነገረው ጊዜ ሙሴ የሰጠው መልስ፤ «የእግዚአብሔር ሕዝብ ሁሉ ነቢያት ቢሆኑ፤

እግዚአብሔርም በእነርሱ ላይ መንፈሱን ቢያወርድ አንተ ስለ እኔ ትቀናለህ?» የሚል ነበር። በእውነት ድኛለሁ፤ ከዚያም አልፎ ተቀብቻለሁ የሚል ቅናት አይቀናም። ቅናት የሥጋ ፍሬ እንጂ የመንፈሳዊነት ምልክት አይደለም። እስኪ የአቤልንና የቃየንን ታሪክ ዘፍጥረት 4 ላይ እና ዕብራውያን 11 እና 12 አንብባችሁ ሕይወታችሁን መዘናኑ።

መዝሙር፡- ራሴን ልመልከተው አጥርቼ ሌላውን ትቼ፤

ዓይኔን ወደ አንተ መልሰው ምን አለኝ ከሰው?

አለማ ለራሱ፤ አጠፋ ለራሱ፤

ሁሉም በፍርድ ቀን ይዘጋጁ ለመልሱ።